

ции и телеграми, които всѣки день, всѣки часъ на всички езици, въ всички крайща на свѣта разнасятъ сега отъ Берлинъ позорни вѣсти за нашитѣ отстъпки и като се съобщаватъ за знание на народа, ни веднажъ не опровергани отъ руската властъ, тѣ ту покриватъ народа съ срамъ и ужилватъ съвѣстѣта, ту го хвърлятъ въ недоумѣние? Каква картина рисуватъ прѣдъ него всички тия явни приказки? Ти ли си това, Русийо побѣдителко, що сама себе си развѣнча въ побѣдена? Ти ли си прѣдъ скамейката на подсѣдимитѣ, като прѣстѣпница и се разкайвашъ за трудове, що извърши и молишъ да те простятъ за твоитѣ побѣди? . . . Западнитѣ държави, съ Германия на чело, едва удържатъ веселия си смѣхъ, като хвалятъ съ прѣзрителна ирония твоята политическа мѣдрость; тѣ безочливо свалятъ отъ тебъ побѣдния вѣнецъ, като въ замѣна ти поднасятъ комедияшка шапка съ дрънкалки, а ти покорно, едва ли не съ изразъ на най-чувствителна признателность, навеждашъ подъ нея своята многострадална глава.

Защо се обяви войната, кой бѣше най-близкия ѝ поводъ? За турското общо клане, извършено надъ населението въ Южна България Коя бѣ главната оповѣстена задача? Да се избави българското племе отъ турското иго. Никога никаква война не е възбуждала въ Русия такова всеобщо съчувствие и одушевление, не е извиквала толкова жертвоприношения на любовь, не заслужила въ такава пълна мѣра името „народна“, както именно тази война, благодарение именно на свещената ѝ задача. Щомъ минаватъ нашитѣ войски Дунава, императорската прокламация обявява българитѣ за свободни. Веднага, по Височайша воля, се туря начало на пра-